

A BUDAPESTI
SZÁLLODÁSOK, VENDÉGLŐSÖK ÉS KORCSMÁROSOK IPARTÁRSULATÁNAK
É R T E S I T Ő J E.

KIADJA: A budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulata.

Az „Értesítő“-t a társulat tagjai díj nélkül kapják.

Megjelenik minden hó utolsó napján 1000 példányban.

Kéziratok a szerkesztőséghez küldendők be.

A választmány megbízásából szerkeszti: **Teasdale Ottó**
társulati titkár.

SZERKESZTŐSÉG:

☉☉☉ Budapest, IV. kerület, Himző-utca 1. szám földszint. ☉☉☉

Hirdetéseket csak ajánlhatónak ismert czégektől fogadunk el.
HIRDETÉSEKET
a társulat titkársága (Budapest, IV. kerület, Himző-utca 1. szám földszint)
vesz fel.

EGYSZERI HIRDETÉS ÁRA:

Egész oldalra terjedő nagyságban	20	frt	—	kr.
1/2 „ „ „ „	10	„	—	„
1/4 „ „ „ „	6	„	—	„
1/8 „ „ „ „	3	„	50	„

☉☉☉☉☉ Egész évre szóló hirdetéseknel 20% engedmény. ☉☉☉☉☉

Felhívás.

A magyar nemzet nagy ünnepre készül; nevezetes, országos, dicső ünnepre: ezredéves fenállásának, ezredéves multjának, ezer év dicső, diadalmas küzdelmének megünneplésére. És ünnepel mindenki: az agg, a dicső mult ragyogó emlékein szent hévvel merengve, a férfi a jövőbe vetett erős bizalommal, az ifju, a gyermek letűnt nagy idők nagy példáin lelkesedve — a kinek ősei kaczagányos, hadverő vitézek, neves országnagyok valának: a büszke főúr, s kinek névtelen elődei annyiszor áztatták vérökkel e haza földjét: a szegény pór, mind, egyaránt ünnepel.

És fényes lesz ez ünnep! Méltó a magyar névéhez: világraszóló! Meg fogja mutatni országvilágnak a nemzet, hová jutott, micsoda magas polczra emelkedett, minő ez a mai Magyarország, meg fogja mutatni hazánk hű tükre, a millenium évének legnagyobb alkotása: a milleniumi kiállítás.

A milleniumi kiállítás, mely széles e haza minden részét, minden intézményét, egész alakját elénk fogja tárni, melyben résztvesz, közremunkál minden hazafi, nem az érdek, az ambitio rekedten susogó szavára, de a kötelesség kiáltó hangjára hallgatva.

És e kiállításról nem szabad hiányoznia a szállodások, vendéglősök és korcsmárosok kiterjedt iparának, kik ezzel foglalkozunk: nem szabad hiányoznunk nekünk. De jelenjen meg, vegyen abban részt mindegyikünk, ha kell, anyagi áldozatok árán is.

Mert nem tagadjuk, hogy anyagi áldozattal jár részvételünk fontos actusa. S éppen azért mi, a budapesti ipartársulat, magunknak vindicálva a kezdeményezés jogát, fölszólítunk benneteket fővárosi, vidéki, ismerős, ismeretlen kartársaink — csatlakozzatok hozzánk, vegyetek részt törekvéseinkben, tegyétek lehetővé terveink megvalósulását.

Hogy mik terveink, milyen az az alak, melyben és melyekkel a kiállításban részt akarunk venni, véglegesen még nem határozható meg. De számítva a ti részvételekre, hogy megfelelhesünk a közkívánatnak, s hogy lehetővé tegyük minden egyes kartársunk tényleges közreműködését: a következőket tervezzük általánosságban:

Egy nagyarányu pavillon építése, — melyhez a telek a kiállítási igazgatóság részéről, már meg is van ígérve, — melynek berendezése a következő volna:

- I. Egy hotel előcsarnok, távirda-, posta- és vasuti irodával s a szállodai administratív igazgatás legapróbb részleteinek bemutatásával.
- II. Hotel-szobák, u. m.: hotel-salon, hotel-hálószoba, hotel-fürdőszoba s hotel-closet, mind a legujabb vívmányoknak, a legmagasabb követelményeknek megfelelőleg berendezve.
- III. Minta-étterem — magyar ivószoba (söntés) — egy csárda belseje — egy »Laczikonyha.«
- IV. Borkiállítás, melyben a kiállítók egyszersmind borkóstolókat is rendezhetnek be.
- V. Sörkiállítás — és kóstoló, hol az összes, az országban készülő sörfajták készletben állanak.
- VI. Minta-konyha, a legujabb és legczélszerűbb berendezés és konyhaeszközök bemutatásával.
- VII. Minta-pincze — és pedig pinczegádor, minden a borkezelés- és pinczészethez szükséges gépezetek- és eszközökkel, egy teljesen berendezett hordós-pincze, melyben időről-időre pinczemunkálatok vitetnének véghez.
- VIII. Egy palack-pincze, föltüntetve a boros palackok helyes és czélszerű elhelyezését, illetőleg azok töltését, dugaszolását és teljes felszerelését.
- IX. Minta-mosókonyha, melyben időről-időre bemutattnak a legujabb és legczélszerűbb mosó- és szárító-gépek, vasaló-eszközök stb. használata és működése.
- X. Minta-jégverem — hűtőkamrákkal és készülékekkel.

A nagy étterembe időnként más-más módon legyen terítve és szervirozva és pedig: ünnepi bankett, kisebb dinék és soupék, menyegzői, keresztelői lakomák, vadászreggeli, báli- és egyéb buffet-ek számára.

A falakat körülfutó nagy állványokon és szekrényekben pedig a legkülönbözőbb nemű evőeszközök, — az egyszerű korcsmai servistól kezdve, egész az udvari asztalok serviseig.

Tervbe van véve egy kisebb muzeum felállítása, melybe elhelyeztetnének: a vendéglős ipar mindennemű történeti emlékei, híres és népszerű czégek és czintáblák, történeti vagy népszerűbb vendéglők, szállodák, kávéházak stb. képei, antik evőeszközök, serlegek, régi szakácskönyvek, történeti jelentőségű menük, egyáltalában minden oly tárgy és emlék, mely történeti vagy művészi jelentőséggel bír iparunkra nézve.

Természetes, hogy e terv nem végleges és még sok tekintetben hiányos; a ti közreműködéstekkel együtt dolgozzuk ki, valósítsuk meg azokat!

Ipartársulatok, egyes kartársak a fővárosban, vagy a vidéken: jelentkeztek mindannyian a részvételre! A budapesti ipartársulat, mint e mozgalom vezetője, felkér benneteket, jelentkeztek nála minél számosabban, lehetőleg teljes számban 1895 évi február hó 1-ig.

És úgy legyen! Nem hiszszük, nem akarjuk elhinni, hogy felhívásunk elhangzik mint a pusztába kiáltónak szava s visszhang rá nem felel. Reméljük és tudjuk, hogy midőn egyrészt hazafias kötelességről, másrészt arról van szó, hogy régebben érdemetlenül mellőzött s lenézett iparunkat méltón mutassuk be a milleniumi év kiállításán: felhívásunk visszhangra talál benneteket s követni fogjátok a hívó szót.

Mi eddig sem voltunk télenek s tagtársaink körében egy biztosítéki alap megteremtésére gyűjtést rendeztünk, a mely jegyzett hozzájárulási összegekben már eddig is 15580 frtot eredményezett.

Ez az összeg azonban még korántsem elég a kiállítás költségeinek fedezésére. Járuljon tehát ahhoz mindenki, egyesek úgy mint társulatok, ki-ki tehetsége szerint; töltsé el mindenkit az a felemelő tudat, hogy a hazájának és iparának becsületeért hozott áldozatból ő is kivette a maga részét.

Fővárosi szaktársainkat kérjük, jelentkezzenek személyesen, vagy írásban irodánkban (IV. ker. himző-utca 1. sz. naponta délután 4—7 óra között); vidéki kartársainknak, valamint a vidéki ipartársulatoknak pedig gyűjtő ivateket küldünk, a melyeknek mentől szélesebb körben való körözését és legkésőbb 1895 évi február hó 1-ig fenti címünkre való visszaküldését kérjük.

A választmány.

A szakiskola létesítéséhez szükség és állami segély elnyerése iránt ipartársulatunk elnöksége a következő felterjesztéssel járult a vallás- és közoktatásügyi magyar királyi miniszter urhoz:

Nagyméltóságú Miniszter Ur!

Kegyelmes Urunk!

Mély tisztelettel alulirott ipartársulat, kereskedelemügyi magyar kir. Miniszter Ur ő nagyméltósága hivatali elődjéhez még 1891. évben azzal az alázatos kérelemmel járult, miszerint a vendéglős tanoncok részére külön tanonciskola létesíttessék.

Indokoltuk pedig ezen kérelmünket azzal, hogy míg egyrészt a rendes tanonciskolák látogatása iparunk tanonczaire nézve nehézségekkel van egybekötve, a mennyiben ezek éppen az esti órákban (7 és 9 óra között) a mikorra a rendes tanonciskolák oktatási ideje esik, az üzletekben legkevésbé nélkülözhetők, addig másrészt ezen iskolák tananyaga és oktatási iránya sem olyan, hogy abban a vendéglős-tanoncz, gyakorlati kiképzésének megfelelő elméleti, illetőleg szellemi kiegészítését nyerhetné.

Kereskedelemügyi magyar kir. Miniszter Ur ő nagyméltósága 1891. évi május hó 13-án, 18,983/VI. sz. a. a székesfőváros közönségéhez intézett magas leiratában ezen kérelmünket figyelemre méltónak találta és egyben utasította a székesfőváros közönségét, hogy a külön vendéglős tanonciskola létesítése tekintetében velünk érintkezésbe lépve, tegye megfontolás tárgyává ezen iskola felállításának módzatait.

A székesfőváros központi iparoktatási bizottmányával ez ügyben huzamosabb időn át folytatott tárgyalások eredménye gyanánt folyó évi június hó 24-én kelt felterjesztésünkkel, a létesíteni szándékolt vendéglős szak- és tanonciskola szervezeti szabályzatát, kereskedelemügyi magyar kir. Miniszter Ur ő nagyméltóságának bemutattuk.

A midőn ezen szervezeti szabályzat egy példányát /. alatt ide mellékvé, Nagyméltóságodnak is bemutatni bátorkodunk, legyen szabad alázatos kérelmünket a következőkben tiszteletel előterjeszteni:

A létesíteni szándékolt iskola költségei ugyanis a székes-

főváros központi iparoktatási bizottmányának hozzávetőleges számítása szerint, — tanhelyiség, fűtés és világítás nélkül, — évi 1800 forintra tehetők.

Ezen költségek fedezéséhez a székesfőváros az 1210/93 számú közgyűlési határozat értelmében évi 500 forinttal hozzájárul s a szükséges tanhelyiségeket is, ingyen fűtéssel és világítással, a tanonciskola céljaira rendelkezésre bocsátja. Az ezek szerint még fedezendő évi 1300 forintnyi költségből alázattal alulirott ipartársulat 1000 forintot vállalt magára, mint maximumát ama tehernek, a melyet ipartársulatunk, jelenlegi viszonyai között, elviselhet.

Fedezetlenül marad tehát még mindig évi 300 forint, mely összeget a magas kormánytól reméltük mint segélyt elnyerhetni.

A budapesti kereskedelmi és iparkamarának ez ügyben kereskedelemügyi m. kir. Miniszter Ur ő nagyméltóságához intézett felterjesztésére azonban, Ő Excellentiája, folyó évi január hó 7-én, 95,940, sz. a. kelt magas leiratában a nevezett kamarát arról értesítette, hogy a létesíteni szándékolt iskola Nagyméltóságod ügykörébe tartozván, az iskola támogatása iránt Excellentiád hivatali elődjét kereste meg, a k azonban mult évi december hó 20-án 46,839. sz. a. kelt válasziratában a segélyt — utalással a székesfőváros területén levő tanonciskolák részére már eddig is engedélyezett, tetemes összegre — megadhatónak nem találta.

Kegyelmes Urunk!

Hazánk fővárosát a világvárosok sorában, mint a magyar nemzeti szellem, mint a magyar kultura képviselőjét, mentől magasabb színvonalon és egyuttal mint a világforgalom egyik góczpontját láthatni, minden magyar ember hazafias óhajta kell hogy legyen.

Hogy a vendéglős-ipar nem az utolsó helyet foglalja el ama tényezők között, a melyek, a nálunk megforduló idegenre az első benyomás közvetlenségével hatva, fővárosunk megítélésében igen mélyreható jelentőséggel bírnak, ez oly félreismerhetetlen tény, hogy azt Nagyméltóságod előtt bővebben kifejteni jogosítva sem érezzük magunkat.

Csupán arra bátorkodunk rámutatni, hogy a fenn érintett magasabb érdekek szempontjából is, a vendéglős ipar segéd munkásai, a pinczerek szellemi és általában műveltségi

szinvalójának emelése tekintetében immár elodázhatatlannak mutatkozik egy oly intézmény létesítése, a mely ezen czél elérésére módot nyújt.

Ily intézmény létesítését contempláljuk a pinczér szak- és tanonciskola felállításával.

Erre irányuló önzetlen törekvésünkben sem fáradságot, sem áldozatot nem kiméltünk. A jó ügyhöz méltó lelkesedéssel buzgólkodtunk az iskola berendezésére, tanszerek és tankönyvek megszerzésére szükséges anyagi eszközök megteremtésére, sőt egyes iparos társaink áldozatkészségéből ösztöndíjakra fordítandó 1500 forintnyi szerény alapítványt is gyűjtöttünk. Az iskola fenntartási költségeihez való évi 1000 forintnyi hozzájárulással azonban eljutottunk anyagi áldozatainkban ama határig, a melyen túl terjeszkedni viszonyaink — fájdalom — nem engednek.

Mély alázattal fordulunk tehát Nagyméltóságodhoz, abban a reményben, hogy a tervbe vett iskola létesítését, a melyet komoly érdekek kívánatossá teszik, Excellenciád kegyes támogatásával lehetővé teendi.

Esedezünk eennélfogva Nagyméltóságodnak, kegyeskedjék az általunk felállítani szándékolt pinczér szak- és tanonciskola fenntartási költségeinek fedezéséhez még szükséges évi 300 frtot, mint segílyt iskolánk részére, engedélyezni.

Budapest, 1894. évi deczember hó 7-én.

A nagyméltóságu Miniszter Ur
alázatos szolgálai

a budapesti szállodások, vendéglősök
és korcsmárosok ipartársulata nevében:

Gundel János,
elnök.

A községi választások alkalmával megindított mozgalmunk — a mint kartársaink a napi sajtóból már bizonyára értesültek — nem volt eredménytelen. Mert habár a szavazásban való részvétel kartársaink körében még mindig nem volt oly élénk és intensiv, mint a hogy azt az ügy fontossága megkivánta volna s habár ennélfogva az elért siker nem is tekinthető a kartársaink által leadott szavazatok számarányának eredménye gyanánt, mégis örömmel üdvözljük kartársaink érdeklődésének ez alkalommal már mutatkozott ébredését, a melyből mozgalmunk erkölcsi súlyát nyerte s a mely, remélhetőleg fokozatosan növekedve, a jövőben e téren elérendő sikereinknek szilárd alapját lesz hivatva képezni.

Megválasztattak a székes-fővárosi törvényhatóságba: az I-ső kerületben: Barabás József; a II-ik kerületben: Lindmayer Ferencz; az V-ik kerületben: Gundel János; a VI-ik kerületben: Koch József; a VIII-dik kerületben: Glück Frigyes.

Az egyes kerületi választmányokba, és pedig: a III-dik kerületben: Gernedel Mihály; a IV-ik kerületben: Csalányi Károly; az V-ik kerületben: Kommer Ferencz; a VII-dik kerületben: Bányai József; a VIII-dik kerületben: Varsányi Ferencz; a IX-ik kerületben: Wirth Ferencz; a X-dik kerületben: Mészner Ferencz.

Nem kételkedünk benne, hogy nevezett kartársainkban iparunk lelkes védelmezőket nyert, kik szorosán összetartva, működésükben a haza, a székes-főváros és iparunk érdekeit tartják szem előtt csak.

Sajnálom, minden el van foglalva!

Sajnálom, minden le van foglalva! Hányszor nem hangzott el ez a felelet a berlini szállodákban, az ez év tavaszán megtartott mezőgazdasági kiállítás alkalmával! Mily szomorú arccal nem távoztak még férfiak is, nem is említve a hölgyeket, kik óra hossziglan ide s tova kocsiztak volt, hogy mindenütt azzal fogadják: sajnálom, minden le van foglalva!

Igen, minden le volt foglalva, még a legkisebb hely is, a tulajdonosok is kiszállásolták magukat, magánosoknál aludtak székeken stb., hogy helyüket mások rendelkezésére adhassák. Hisz valóban vigasztalan helyzet az, ha az ember egy hosszú, poros utazásról megérkezvén, egyik szállodától a másikhoz kénytelen vándorolni. Sőt állítólag igen drámai jelenetek is fejlődtek ki; egy orosz hölgy, gyermekekkel és lá-

nyokkal, már több szállodát végig kocsizott, sejtelve sem volt a kiállításról és fel sem foghatta, hogy elutasított; egy szállodásnál, ki némi hűsítővel szolgált neki, a hölgy siró görcsöt kapott. Egy idősebb ur fogadkozott, hogy ő mult éjjel sem aludt és most az éjjel alkalmasint ismét nem lát ágyat.

A legnagyobb szükségét az idegenek, annak idején, a belga jubileumi kiállításon 1880-ban Brüsszelben szenvedték. A király előtti hódolás 3 napján, a mikor minden kerületből küldöttségek jöttek, a torlódás oly nagy volt, hogy a vasut több vonatot a pályaudvaron bérletbe adni volt kénytelen. Kocsi, omnibusz és bérkocsi békésen állottak egymás mellett lovak nélkül és butorozott szobáknak voltak berendezve. Urak és nők tolettjüket a kutaknál és szökőkutaknál végezték, szóval csaknem egy kis ostromállapothoz hasonlított a helyzet. Hogy majnai Frankfurtban annak idején egy hollandi, családostól mikép segített magának zavarában, a midőn minden el volt foglalva, azt itt rövid szóval el akarom mondani:

Őszi nagyvásár volt majnai Frankfurtban és hozzá gyönyörű őszi idő. Mindenféle nyelvű üzletembereknek és turistáknak kettős ára öntötte el a várost és mindent ellepve felemelkedett a vendégfogadók legmagasabb tető szobáikig.

Szegény emberfiai, a kik elkésve az utolsó vonattal érkeznek meg s abban a hiedelemben, hogy most biztos révbe értek, egy vendégszerető éjjeli szállásra örülnek! Bérkocsik elegendő számban, a kik a pályaudvartól a városba visznek, azonban minden szálloda előtt a végzetes szó: »Minden el van foglalva!« Mindig tovább indul a bérkocsi; sötét mellékutczákban, a legrosszabb szállások előtt, visszafojtott dühvel koldul a benne ülő utas bebocsájtásért és itt is, mindenütt visszautasítva, végre a kétségbeesés bátorságával a legelőkelőbb szállodához veszi utját.

De mindhiába! Már, már elsötétül a házakban a világosság. A vigasztalan kilátás, hogy az éjjelt a kövezeten, vagy a sétatér egy padján kell eltöltenie, rettenetes valósággá változik.

Egy hasonló kóborlás közben, egy fogat késő este a ** udvar elé ér. Egy nyomoruságos egyfogatu bérkocsi, császárak és királyok szállodája előtt! Az aransujtásos portás, ki a kapuban áll, botjának nehéz ezüst gombjával, büszke elutasító mozdulatot csinál. A kocsi azonban leszáll és kinyitja a kocsi ajtaját: »Tessék kérem kiszállani, lovam nem bírja tovább, harmadfél óra, három személy, két bőrönd, lámpapénzzel, összesen 3 frt 24 krt tesz.«

És az utasok csakugyan kiszállanak: egy tekintélyes külsejű uri ember, rövidre nyirt, ősz hajjal, fehér nyakkendővel, egy megtermett hölgy, egy viruló kis leányka, kiejtés és viselkedés után tisztos hollandiak.

A portás felháborodva két lépéssel közelebb jön és oda kiáltja az ő rendes mondókáját: »Minden el van foglalva!«

Am, a bőröndök a kövezetre tétetnek le. Jönnek kicsi és nagy pinczerek, fehér abroszkendővel a hónuk alatt s ismétlik a mondókát: »Minden el van foglalva.« Az öreg azonban nyugodtan krajezárt krajezárta olvas ki tárczájából és egy hadvezér elszánt tekintetével, a ki az ellenséggel szemben, saját hajóit maga mögött elégeti, kifizeti a bérkocsit. Félnék zavarban, félig öntudatlanul nézegeti e közben az asszony a fényesen kivilágított csarnok pompás oszlopait, míg a leányka ezek egyike mögött, egy csodás kedves gyermekfejet fedez fel, vigan hozzája gugol, szőke fürtű homlokát csókolja és a kedves teremtsnek enyelegve virágcsokrot tűz övébe.

Ekkor közeleg segítségül hiva, a ház legmagasabb autoritása, maga a főpinczér és a többi szolgaszemélyzet elnémul, míg ő nyomatékos méltósággal a következőket mondja: »Valóban, nagyon sajnálnom kell uram, hanem tényleg még csak egy szobánk sincs szabad!«

»Igenis« mond az idegen nyugodtan, »azt mindezek az urak már elmondták nekem. Ne beszéljünk többé erről! Azonban egy csésze tea«, szól mosolyogva, »egy csésze tea mégis csak kapható lesz még a ** szállodában, ugye bár? Portás kérem vitesse málhámat egyelőre az udvarba! A vendégszoba nemde erre jobbra van?«

»Szolgálatjára uram!«

Belépnek a vendégszobába. »Pinczér kérem, három teát!« A teát lassan szücsölik. A vendégek serege ritkulni kezd. Egy kerevet szabaddá lesz, és mint az ostromlók az ellenség elhagyott sánczára, úgy siet a hollandi a szabaddá lett párnát elfoglalni. Jobbra és balra a sarokba helyezkednek a férfi és a nő, mellette a leányka foglal helyet. »No most el ne hagyjátok helyeteket« suttogá ő »az utcára ki nem utasítanak!« és diadalmasan szólítja a pinczért: »Három adag Beefsteak-et salátával és egy üveg Bordeaux-it, ha szabad kérem.«

»Rögtön uram!«

Még mindig jönnek, mennek vendégek urak és nők. A szőkefejű kis kópé is bekandikál az ajtón és egy fiatalos női alak, ki őt kezén vezeti, mosolyogva egy kosszu pillantást vet a hollandi csoportra.

Végre el van költve az estebéd, a palaczk üres, a vendégszoba kiürült és csak gyengén van már kivilágítva. A hollandi éppen a harmadik havannára gyújt s egy és ugyanazt az ujságot harmadszor készül elolvasni. Az asszony a polgári kötést vette elő és minden tizedik szemnél el-el bóbiskál; a virgoncz gyermek a székben pedig már régen elaludt. Az álmos pinczér az utolsó előtti gázlángot is kioltja.

»Kérem, ne feszélyeztesse magát,« szólt az öreg, »oltsa ki az utolsót is!«

(Vége következik.)

Aufruf.

Die ungarische Nation bereitet sich zu einem grossen Feste vor; zu einem denkwürdigen, ruhmvollen Landesfeste: der Feier ihres tausendjährigen Bestandes, ihrer tausendjährigen Vergangenheit, der Feier tausendjähriger ruhm- und siegreicher Kämpfe. Und es feiert Alles: der Greis, mit heiligen Feuer an den leuchtenden Erinnerungen der glorreichen Vergangenheit haftend, der Mann mit in die Zukunft gesetzten, starkem Vertrauen, der Jüngling, das Kind an den grossen Beispielen grosser Zeiten sich begeisternd, dessen Ahnen tapfere, kampfgeübte Schlachten-Helden, nahmhafte Grosse des Reiches waren: der stolze Adelsherr, und, dessen nahmenlose Vorfahren den Boden des Vaterlandes so oft mit ihrem Blute getränkt haben: der arme Landmann sie Alle betheiligen sich in gleichem Maasse an der Feier.

Und glänzend wird die Feier! Würdig des Ungarns Nahmen: der ganzen Welt hinlautend!

Der ganzen Welt wird die Nation zeigen, wie weit sie vorgeschritten, auf welcher hohen Stufe sie sich erhoben, wie das heutige Ungarn beschaffen ist. Zeigen wird es der treue Spiegel unseres Vaterlandes, das grösste Werk des Millennium-Jahres: die Millennium-Ausstellung.

Die Millennium-Ausstellung, welche alle Theile, alle Institutionen, die ganze Gestalt unserer weiten Heimat uns darlegen soll, an der ein jeder Patriot mitwirken, sich betheiligen wird, nicht dem heiser flüsternden Worte des Eigenntuzes und der Ambition, sondern der lautrufenden Stimme der Pflicht Gehör gebend.

Und von dieser Ausstellung darf das ausgebreitete Gewerbe der Hoteliers, Gast- und Schankwirthe nicht fehlen, die wir uns mit denselben befassen: Fehlen dürfen auch wir nicht. Es gehe dahin, betheilige sich daran ein Jeder von uns, wenn es sein muss auch um den Preis materieller Opfer.

Denn wir wollen es nicht leugnen, dass der wichtige Act unserer Theilnahme mit materiellen Opfern verbunden ist. Und eben deshalb rufen wir, die budapester Genossenschaft, das Recht der Initiative uns vindicirend, Euch hauptstädtische und Provinz-Collegen, bekannte und unbekannt Fachgenossen auf, schliesset Euch uns an, nehmet Theil an unseren Bestrebungen, ermöglicht die Verwirklichung unserer Pläne.

Was unsere Pläne sind, welche Form es ist in welcher, und mit welchen wir an der Ausstellung theilnehmen wollen, kann definitiv noch nicht festgestellt werden. Jedoch auf Eure Theilnahme zählend, um den Gemeinwunsche entsprechen zu können und die thatsächliche Mitwirkung eines Jeden unserer Fachgenossen zu ermöglichen: planen wir im Allgemeinen Folgendes:

Bau eines Pavillions grösserer Dimension, zu dessen

Zwecke, der nothwendige Grundcomplex von Seite der Ausstellungs-Direction bereits zugesagt ist und dessen Einrichtung die folgende wäre:

I. Ein Hotel-Vestibul, mit Telegraf-, Post- und Eisenbahn-Bureau und Darstellung aller Detail der Hotel-Administration und Leitung.

II. Hotel-Zimmer, sowie: Hotel-Salon, Hotel-Schlafzimmer, Hotel-Badezimmer und Hotel-Closet, alles den neuesten Errungenschaften, den höchsten Ansprüchen entsprechend eingerichtet.

III. Muster-Restaurant, Ungarische Weinstube, Markt-Küche (Laczi-konyha).

IV. Weinausstellung in welcher die Aussteller zugleich auch Wein-Kosthallen einrichten können.

V. Bier-Ausstellung und Kosthallen, wo sämmtliche im Lande erzeugten Biergattungen in Vorrath stehen.

VI. Muster-Küche, mit Darstellung der neuesten und zweckmässigsten Einrichtung und Küchenwerkzeuge.

VII. Muster-Keller, u. z. Vorkeller mit allen zur Weinmanipulation und Kellerwirthschaft nothwendigen Maschinen und Vorrichtungen, ein vollkommen eingerichtetes Gebinde-Keller, in welchem von Zeit, zu Zeit Kellerarbeiten verrichtet würden.

VIII. Ein Flaschen-Keller mit Darstellung der richtigen und zweckmässigen Einlagerung der Weinflaschen, resp. deren Füllung, Verkorkung und gänzliche Ausfertigung.

IX. Muster-Waschküche, in welcher von Zeit, zu Zeit, die Anwendung und Functionirung der neuesten und zweckmässigen Wasch- und Trocken-Maschinen, Glätte-Vorrichtungen u. s. w. gezeigt würde.

X. Muster-Eisgrube, mit Kühl-Kammern- und Kühl-Vorrichtungen.

Im grossen Speise-Saal, soll von Zeit, zu Zeit immer in anderer Art gedeckt und servirt werden u. z.: für Festbankette, kleinere Dinners und Soupers, Hochzeits-, Tauf-Tafeln, Jagd-Frühstück, Ball- und sonstige Buffets.

In den, an den Wänden ringsum aufgestellten Schränken und Gestellen aber würden die verschiedensten Gattungen Esswerkzeuge ausgestellt sein vom einfachen Gastwirths-Service bis zum Hof-Tafelservice.

Geplant ist die Aufstellung eines kleineren Museums in welchem untergebracht würden: verschiedene geschichtliche Denkwürdigkeiten des Gastgewerbes, berühmte und volksthümliche Schilder, Abbildungen geschichtlich denkwürdiger, oder volksthümlicher Gasthäuser, Hotels, Kaffeehäuser etc., antike Esswerkzeuge, Bücher, alte Kochbücher, Menus von geschichtlicher Bedeutung, überhaupt alle solche Gegenstände, welche für unser Gewerbe von geschichtlichen, oder künstlerischen Werthe sind.

Selbstverständlich ist es, dass dieser Plan nichtdefinitiv ist und noch in vieler Hinsicht Ergänzung erheischt; mit Eurem Hinzuthun wollen wir denselben ausarbeiten, verwirklichen!

Genossenschaften, Fachgenossen der Hauptstadt und Provinz: meldet Euch alle zur Theilnahme! Die budapester Genossenschaft als Leiter dieser Bewegung ersucht Euch, meldet Euch in je grösserer Anzahl, womöglich in voller Zahl, bis zum 1. Februar 1895.

Es sei dem so! Wir glauben nicht, wir wollen es nicht glauben, das unser Aufruf verhallen sollte wie das Wort des in die Wüste Rufenden, und kein Wiederhall darauf antworten sollte. Wir hoffen und wissen, dass indem einerseits von patriotischer Pflicht, andererseits davon die Rede ist, dass wir unser, in der Vergangenheit unverdient zurückgesetztes und geringschätzend beurtheiltes Gewerbe in der Ausstellung des Millennium-Jahres würdig vorführen wollen: unser Aufruf bei Euch Wiederhall finden wird und Ihr unseren Ruf Folge leisten werdet.

Wir waren auch bis jetzt nicht unthätig und haben im Kreise unserer Mitglieder zur Gründung eines Garantie-Fondes bereits eine Subscription eingeleitet die an gezeichneten Beträgen bisher schon das Resultat von 15,580 fl. ergab.

Dieser Betrag reicht jedoch bei Weitem noch nicht aus um die Kosten der Ausstellung zu decken. Es trage daher

in Jeder, Genossenschaften, sowie auch Einzelne, sein Schärfelein dazu bei; einen Jeden möge das erhebende Bewusstsein erfüllen, an dem Opfer für die Ehre seines Vaterlandes und seines Gewerbes Antheil genommen zu haben!

Unsere Fachgenossen der Hauptstadt ersuchen wir, sich in unserer Kanzlei (IV. Bez. Himzö-utca 1. täglich Nachmittags von 4—7 Uhr) persönlich oder schriftlich zu melden; unseren Fachgenossen, so wie auch den Genossenschaften in der Provinz senden wir Subscriptions-Bögen, welche in je weiteren Kreisen in Umlauf zu bringen und längstens bis 1. Februar 1895. an unsere obige Adresse zurück zu senden wir ersuchen.

Der Ausschuss.

Die anlässlich der Communal-Wahlen durch uns eingeleitete Bewegung war — wie unsere geehrten Fachgenossen aus der Tagespresse gewiss schon entnommen haben — nicht ohne Erfolg. Denn, wenn auch die Theilnahme an dem Wahlaacte im Kreise unserer Fachgenossen noch immer nicht eine solch lebhaft und intensive war, wie es die Wichtigkeit der Angelegenheit erheischt hätte, und wenn daher der erreichte Erfolg auch nicht als das Resultat, der durch unsere Fachgenossen abgegebenen Stimmenzahl betrachtet werden kann, so begrüßen wir doch mit Freude, das bei diesem Anlasse schon wahrnehmbar gewesene Erwachen des Interesses unserer Mitglieder von welchem unsere Bewegung ihr moralisches Gewicht gewann, und welches, hoffentlich an Ausbreitung und Intensivität stetig zunehmend, berufen wäre, die feste Basis unserer, in Zukunft auf diesem Gebiete zu erreichenden Erfolge zu sein.

Gewählt wurden in die Generalversammlung der Haupt- und Residenzstadt:

Im I-ten Bezirk: Josef Barabás, im II-ten: Franz Lindmeyer, im V-ten: Johann Gundel, im VI-ten: Josef Koch, im VIII-ten: Friedrich Glück.

In die einzelnen Bezirks-Ausschüsse u. z.: im III-ten Bezirk: Michael Gernedel, im IV-ten: Karl Csalányi, im V-ten: Franz Kommer, im VII-ten: Josef Bányai, im VIII-ten: Franz Varsányi, im IX-ten: Franz Wirth, im X-ten: Franz Möszner.

Wir sind überzeugt davon, dass unser Gewerbe in unseren obgenannten Fachgenossen begeisterte Vertreter gewonnen, die in fester Eintracht zusammenhaltend, in ihrem Wirken nur die Interessen des Vaterlandes, der Hauptstadt und unseres Gewerbes vor Augen halten werden.

Bedauere, alles besetzt!

Bedauere, alles besetzt! Wie oft lautete nicht diese Antwort in Berliner Hotels bei Gelegenheit der in Frühjahr dieses Jahres stattgehabten Landwirthschaftlichen Ausstellung! Mit welch' traurigen Gesichtern sah man nicht selbst Herren davon ziehen, geschweige denn Damen, die stundenlang herumgefahren waren, um überall zu hören: Bedauere, es ist alles besetzt! . . .

Ja, es war alles besetzt, selbst der kleinste Platz, die Besitzer hatten sich selbst ausquartirt, schliefen bei Privatleuten auf Stühlen u. s. w., um ihren Platz andern einzuräumen. Es ist ja recht trostlos, wenn man von einer langen staubigen Reise angekommen von einem Hotel zum andern wandern muss. Sogar zu recht dramatischen Szenen soll es gekommen sein; eine Russin mit Kindern und Mädchen hatte schon mehrere Hotels abgefahren, hatte von der Ausstellung keine Idee und konnte gar nicht begreifen, dass sie abgewiesen wurde; dieselbe verfiel bei einem Hotelier, der ihr einige Erfrischung reichte, in einen Weinkrampf. Ein ällicher Herr betheuerte, dass er schon vorige Nacht nicht geschlafen hätte und nun diese Nacht auch noch nicht ein Bett zu sehen bekommen werde.

Die grösste Noth haben die Fremden seiner Zeit beim Jubiläum der Belgischen Ausstellung 1880 in Brüssel durchgemacht. An den drei Huldigungstagen für den König, wo aus jedem Kreis Deputationen gekommen waren, war der Andrang so gross, dass die Eisenbahn mehrere Züge im Bahnhof vermieten musste. Wagen, Omnibusse und Droschen standen ohne Pferd friedlich zusammen und waren als *Chambre meublée* hergerichtet. Toiletten wurden von Damen

und Herren am Brunnen und Fontainen gemacht, kurzum, es sah fast wie eine kleine Belagerung aus. Wie sich in Frankfurt am Main ein Holländer mit Familie seiner Zeit aus der Verlegenheit riss, da alles besetzt war, will ich hier in einigen Worten wiedererzählen:

Es war Herbstmesse in Frankfurt am Main und wunderschönes Herbstwetter dazu. Ein Doppelstrom von Geschäftsleuten und Touristen aller Zungen ergoss sich über die Stadt und stieg, alles überschwemmend, bis zu den höchsten Mansarden der Gasthöfe hinauf.

Arme Menschenkinder, die verspätet mit dem letzten Bahnzuge angekommen und nun, im sicheren Hafen sich wählend, einem gastlichen Nachtlager sich entgegenfreuen! Droschen genug, die von dem Bahnhof zur Stadt führen, aber vor allen Gasthäusern das leidige Wort: »Bedauere, alles besetzt!« Immer weiter fährt die Droschke; in dunkeln Nebengässchen, vor den schlechtesten Herbergen bettete der Kleinbürger, den sie führte, mit verhaltenem Grimme um Einlass, und auch hier überall abgewiesen lenkt er endlich mit verzweifelter Muthe die Fahrt nach den vornehmsten Hotels. Aber alles ist vergeblich. Schon erlöschten hier und da die Lichter in den Häusern. Die trostlose Aussicht, auf den Pflaster oder auf einer Bank der Promenade übernachten zu müssen, wird zum fürchterlichen Ernst.

Auf einer solchen Fahrt landet spät Abend ein Fuhrwerk vor dem Hofe. Eine armselige Droschke vor dem Hotel der Kaiser und Könige! Der goldbetresste Portier, der im Thore steht, macht mit dem schweren silbernen Knopfe seines Stockes eine vornehm abweisende Bewegung. Aber der Kutscher steigt ab und öffnet den Schlag: »Thun's gefällig aussteigen, 's Thier kann nicht weiter, dritthalb Stunden, drei Personen, zwei Koffer, mit Laternengeld, thut drei Gulden vierundzwanzig Kreuzer zusammen!« Und die Insassen steigen wirklich aus: ein ansehnlicher Herr mit kurzgeschnittenem, weissem Haar und weisser Cravatte, eine stattliche Frau, ein blühendes Töchterlein, nach Accent und Wesen ehrsame Holländer.

Der Portier tritt entrüstet zwei Schritte vor und ruft sein »Alles besetzt!« Allein die Koffer werden auf's Pflaster gesetzt. Es kommen kleine und grosse Kellner mit weissen Servietten unter dem Arm und schnarren ihr »Alles besetzt!« Aber der Alte zählt gelassen aus seiner Börse Kreuzer um Kreuzer hervor und mit der entschlossenen Miene eines Feldherrn, der im Angesicht des Feindes die eigenen Schiffe hinter sich verbrennt, lohnt er die Droschke ab. In ängstlicher Verlegenheit, halb unbewusst, mustert inzwischen die Frau die prachtvollen Säulen des glänzend erleuchteten Portals, während das Töchterlein hinter einer derselben ein wunderliebliches Kinderköpfchen entdeckt und fröhlich zu ihm niederkauert, es auf die blondgelockte Stirn küsst und dem herzigen Wesen kosend einen Blumenstrauss in den Gürtel steckt.

Da naht, zur Hülfe gerufen, die höchste Autorität des Hauses, der Oberkellner selbst, und das andere Dienstvolk schweigt, während er mit nachdrucksvoller Würde spricht: »Muss wirklich sehr bedauern, mein Herr, aber wir haben in der That auch nicht ein Zimmer frei!«

»Ja wohl«, sagte der Fremde gelassen, »das haben mir ja alle die Herren da schon gesagt. Sprechen wir nicht mehr davon! Aber eine Tasse Thee«, sagte er lächelnd, »eine Tasse Thee wird ja wohl noch im Hofe zu haben sein, nicht wahr? Portier, bitte lassen Sie mein Gepäck einstweilen im Hofe einstellen! Das Gastzimmer ist ja wohl hier rechts?«

»Zu dienen, mein Herr!«

Sie treten in das Gastzimmer. »Bitte Kellner, drei Portionen Thee!«

Der Thee wird langsam geschlürft. Die Menge der Gäste beginnt sich zu lichten. Ein Sofa wird frei, und wie die Belagerer auf eine verlassene Schanze des Feindes, schreitet der Holländer auf das freie Polster zu. Rechts und links in der Ecke postieren sich Mann und Frau, und auf einem Sessel daneben nimmt das Töchterlein Platz. »Nun sitzt fest« flüstert er, »auf die Strasse hinaus wird man uns nicht weisen!« Und siegesgewiss ruft er den Kellner: »Drei

Portionen. Beefsteak mit Salat und eine Flasche Bordeaux, wenn ich bitten darf.

»Sogleich, mein Herr!«

Noch immer gehen Gäste, Herren und Damen, ab und zu. Auch das schelmische Blondköpfchen schielt zur Thür herein und eine jugendliche Frauengestalt, die es an der Hand führt, wirft lächelnd einen langen Blick auf die holländische Gruppe.

Endlich ist das Abendessen verzehrt, die Flasche ausgetrunken, das Gastzimmer geleert und nur noch spärlich erleuchtet. Der Holländer zündet eben die dritte Havanna an und beginnt dieselbe Zeitung zum drittenmal zu lesen; die Frau hat das bürgerliche Strickzeug hervorgeholt und nickt nach jeder zehnten Masche ein; das muntere Kind im Sessel aber ist schon lange entschlafen. Der schläfrige Kellner dreht die vorletzte Gaslampe zu.

«Bitte, geniren Sie sich nicht», sagte der Alte, «löschen Sie auch die letzte aus!»

Da tritt ein zweiter Kellner ein: «Ein Zimmer mit Kabinet, mein Herr, wenn es Ihnen gefällig ist?» Der Kellner leuchtet vor, öffnet eine Treppe hoch ein Zimmer, setzt die silbernen Armleuchter auf den Tisch: «Noch etwas zu befehlen, mein Herr?»

Morgen um 8 Uhr Chokolade im Gastzimmer und um 9 Uhr eine Droschke nach dem Main-Neckar-Bahnhof», befiehlt der Herr in vornehm bestimmtem Ton.

Die Erlösten sehen sich um in dem Asyl, das sie so unerwartet gefunden. «Ein wahres Königszimmer», sagte der Alte, «wahrhaftig Oelgemälde aus bester Schule, Statuetten vom reinsten Marmor, prachtvolle exotische Gewächse und Meubles, so geschmackvoll, wie im Schlosse von Laeken.»

«Und die kotsbaren Albums hier auf dem Tische,» ruft das Töchterlein, «die allerliebsten Nippsachen, die schweren, seidenen Vorhänge, die Teppiche, ach, und sieh nur hier das reizende Kabinet!»

Ja, ja, ein wahres Königszimmer,» seufzt die Mutter, «und wird auch schon die Zeche darnach sein! Weisst Du nicht, wie unser Präsident uns gewarnt hat? Auf zwei Nächte und einen Tag hat er für sich mit Frau und Zofe zwei- undneunzig Gulden zahlen müssen und hat gewiss nicht so prachtvoll gewohnt.»

«Immer besser, als auf der Strasse kampiren,» sagt der Alte, «wollen froh sein, dass meine List gelungen ist! Lasst uns zu Bett gehen! Wir werden gut schlafen!»

Und sie schlafen vortrefflich und die Chokolade, die sie am nächsten Morgen im Gastzimmer einnehmen, ist köstlich. Das Töchterlein mustert neugierig die Zeil, auf der die glänzenden Läden sich öffnen und die sorgliche Mutter berechnet gutachtlich im stillen die Zeche. Bis zu etwa 31 Gulden hatte sie es gebracht und seufzend strickt sie mit erneuter Energie, als ob sie die Rechnung noch schnell abverdienen wollte. Da dehnt endlich der Alte das schwere Wort heraus;

«Bitte, Kellner, die Rechnung!»

«Drei Gulden sechsdreissig Kreuzer, mein Herr!»

«Bitte, wie viel?» fragte der Holländer zweifelnd.

»Drei Gulden sechsdreissig Kreuzer, mein Herr!»

Der Holländer öffnet seine Börse und — schliesst sie wieder. Er nimmt aus seiner Tabatière eine gewaltige Priesse und schlürft sie mit lauten Zügen ein, stäubt mit dem seidenem Taschentuche die entfallenen Körnchen sauberlich vom blüthenweissen Hemde ab und spricht endlich lächelnd mit dem Selbstbewusstsein eines ehrlichen Mannes:

»Aber, bester Garçon, Sie irren sich wohl! Drei Portionen Thee, drei Beefsteaks mit Salat, eine Flasche Bordeaux, drei Chokoladen mit Backwerk und Logement — und drei Gulden und sechsdreissig Kreuzer? Nein, nein, das ist wohl nicht möglich?»

»Erlauben, mein Herr, werde den Oberkellner fragen!«

Und der Oberkellner in eigener Person erscheint. »Habe sehr um Entschuldigung zu bitten, mein Herr! Es ist eine unverzeihliche Verwechslung vorgegangen; die Rechnung ist für jenen Herrn im Nebenzimmer, der eben im Vorübergehen mit seinen Damen eine Chokolade eingenommen hat.«

(Fortsetzung Folgt).

Nincs gázlámpa üvegtörés!

Fritz-féle

törhetetlen csöhenger

Auer-féle izzólámpákra,
óriási megtakarítás izzóhálókban
és üvegekben.

Kapható a gyári raktárban

STEINTZ GYULA

Budapest, Lázár-utca 13.

TELEFON.

SANITAS

SANITAS

I. ez. szállodás, vendéglős és kávé urak!

Különös figyelmébe ajánljuk az *et* Italunk előállított és közkedve csász. és kir. szab. **Sanitas** sterilizált (bacteriummentes) szikvizünket ép oly árban, mint bármely közönséges szikviz.

Kiváló tisztelettel

Dr. Rényi, Darvas és Finy gyógyszerész

„SANITAS“ cs. és kir. szabadalmazott

sterilizált vegytiszta szénsavvali szikvizgyártása

gyümölcs-szörp és hűsítő italok gyára

szabadalmazott sterilizáló gépek berendezési vállalata,

Budapest. Gyár: VI. ker., Felső erdősor 48. sz.

Borivóknak, kik a bort savanyuvíznek szedve retik vegyíteni, mindenkéül a

MATTONI-FELE

GISSHÜBLER

legtisztább és legízesebb
SAVANYU-KUT

ajánlható. E víz közömbösíti a bor savát és az itálnak felette kellemes, ingerlő mellékízt ad, annélkül, hogy azt feketére festené.

LUHTERZSEBET

Kitűnő gyógy- és élvezeti víz; emeli az étvágyat, előmozdítja az emésztést, üdít és élénkít.

Kizárólagos szállítók

MATTONI ÉS WILLE, BUDAPEST.

Nőbányai
Polgári Serfőző
részvénytársaság.

Első csapolás!!

Polgár-sör,

Szent-István-sör

*vasárnap, 1894. évi április hó 29-én
megkezdődött.*

Kösziklából fakadó kristálytisztá
Véghlesi „Vera“-forrás.

Hazánk igen kedvelt szénsavdús savanyuvize. **Hathatós szer az emésztési zavaroknál.** Borral vegyítve kellemes savanykás ízű üdítő és tiszta italt képez.

a bort nem festi,

a miért a nagyérdemű közönség fröccses gyanánt nagyon kedveli, s e végből a vendéglős urak igen felkarolták.

Legújabb orvosi bizonylatok a „VERA“-FORRÁS-ról

A véghlesi „VERA“-forrás vizét úgy magán gyakorlatomban mint kórházi és poliklinikai osztályomon a **légző szervek heveny és idült hurutos bántalmainál,** valamint **vérszegénység** eseteiben a legjobb sikerrel használtam.

Ezen gyógyhatásán kívül a víz kellemes ízű üdítő italul szolgál.

Budapesten, 1893. augusztus hó 20-án.

Dr. Irsai Artur,

egyetemi magántanár, közkórházi osztályos rendelő orvos, a poliklinikai „tüdő- és gégebeteg“ osztály vezetője.

A véghlesi „VERA“-forrás vizét, mely éveken át szerzett tapasztalataim szerint egyik legkitűnőbb és legtisztában kezelt fertőzötlen ásványvizünk, elme- és ideg-gyógyintézetemben sikerdusan alkalmazom a **gyomor- és légzőszervek heveny és idült bántalmainál és vérszegény betegeknek.** Pezsgővel vagy cognaccal keverve, különösen az ideges betegeknek közkedveltségű üdítő itala.

Budapesten, 1894. február hó 21-én.

Az intézet igazgató főorvosa:

Dr. Babarcsi-Schwartzter Ottó,

k. e. m. tanár, Országos egészségügyi tanácsos.

Die einem Steinfelsen entspringende kristallreine
Véghleser „Vera“-Quelle

ist der beliebteste und an Kohlensäure reichste Sauerling. **Wirksam bei Verdauungs-Störungen.** Mit Wein vermischt, ist sie ein erfrischendes, reines Sauerwasser.

färbt den Wein nicht,

aus welchem Grunde es von dem p. t. Publikum als Spritzer gern getrunken wird und die Herren Gastwirthe dasselbe allgemein eingeführt haben.

Neueste ärztliche Zeugnisse für die „Vera“-Quelle:

Die Véghleser „Vera“-Quelle habe ich sowohl in meiner privat Prax als auch in meiner Spital- und Poliklinik-Abtheilung in Fällen der **Entzündung und catharischen Affection der Athmungsorgane,** als auch bei **Blutarmuth** mit bestem Erfolg angewendet.

Ausser dieser Heilwirkung, dient das Wasser auch als **vorzüglich schmeckendes Erfrischungsgetränk.**

Budapest, am 20-ten August 1893.

Dr. Arthur Irsai,

Privat Docent an der Universität, Abtheilungs-Arzt im Allgemeinen Krankenhause, Leiter der poliklinischen »Lungen- und Kehlkopf-Kranken-Abtheilung.«

Die Véghleser „Vera“-Quelle, welche meiner, seit Jahren gesammelten Erfahrungen nach, eines unserer ausgezeichnetsten und am reinsten manipulirten, infections freien Mineralwässer ist wende ich in meiner Irren- und Nervenheilanstalt in Fällen der **Entzündung der Athmungsorgane** und bei **blutarmen Kranken** mit besten Erfolge an.

Mit **Champagner** oder **Cognac** vermischt, ist es ein allgemein beliebtes **Erfrischungsgetränk** besonders der nervösen Kranken.

Budapest, am 21. Feber 1894.

Der Director-Chefarzt der Anstalt:

Dr. Ottó Schwartzter v. Babaroz

LÖWENSTEIN M. (MIHÁLY)

cégtulajdonos **LÖWENSTEIN F. NÁNDOR**

Budapest, IV. ker., Eskü-tér (alapított 1864.)

ajánlja nagy raktárát

mindennemű bel- és külföldi sajtokban, hús, hal, főzelék és gyümölcs conservekben, csokoládé francia és magyar cognacban, angol és francia különlegességeket, finom konyhák részér finom főző bort: Madera, Marsalla, Sherryt.

Kizárólagos főraktára az „Anglo Continental Thee-Association“-nak legjobb fekete teákban, valódi Jamaika rumok.

●●●●●●●● KIVÁNATRA ÁRJEGYZÉK BÉRMENTVE. ●●●●●●●●

PEZSGŐ

CHAMPAGNER

LOUIS FRANÇOIS & Co.

PROMONTOR.

Kitüntetések:

Páris 1889. EZÜST-ÉREM
Nizza 1890. ARANY-ÉREM
Lissabon 1890. Hors Concours és
NAGY DIPLOM
Temesvár, NAGY ARANY-ÉREM.

Auszeichnungen:

Paris 1889. SILB. MEDAILLE
Nizza 1890. GOLD. MEDAILLE
Lissabon 1890. Hors Concours und
GROSSES DIPLOM
Temesvár GROSSE GOLD.-MEDAILLE.

Főképviselek: — General-Vertretung:

RUDA és BLOCHMANN

BUDAPEST, Akadémia utca 16.